

Arrest

nr. 179 160 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 21 maart 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 juli 2016 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2016 werd ingediend door :

GT (R.R.: xxx)
nationaliteit: Georgië

geboren te Ambrolauri op (...)1971
adres: (...) 2800 MECHELEN
ook gekend als GT en als TT

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 25.02.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene voor de eerste keer in België aankwam op datum van 01.05.2005. Zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd op 29.06.2005 met een beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene werd op datum van 19.09.2007 door onze diensten gerepatrieerd naar Tbilisi.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij op 21.07.2011 gehuwd is op de Georgische ambassade te Brussel met mevrouw MM (R.R. xxx die over onbeperkt verblijfsrecht beschikt in België en dat zij samen twee kinderen hebben, GN (R.R. xxx) en GN (R.R. xxx) die eveneens over onbeperkt verblijfsrecht beschikken. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van dit huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Ook het feit dat zij intussen samen twee kinderen hebben, vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het gaat hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien staat het zijn kinderen vrij om hun vader te vergezellen gezien geen van beide kinderen de leerplichtige leeftijd al bereikt heeft.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat hij in Georgië have noch goed heeft, dat hij er geen familiale banden meer heeft en dat hij er niets meer zou hebben om te overleven. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf of in het kader van een aanvraag gezinsherening. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Georgië waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie (op zijn vrouw en kinderen na) verblijft, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene ook de periode van 19.09.2007 tot 20.08.2008 in Georgië verbleef. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugreis een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij van goed gedrag en zeden is en dat hij op geen enkele wijze contact gehad zou hebben met het gerechtelijk apparaat. Echter, we dienen op te merken dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat deze bewering van betrokkene bovendien foutief is. Betrokkene werd reeds viermaal veroordeeld door verschillende Correctionele Rechtbanken tot een gevangenisstraf omwille van diefstal. Het gaat met name om veroordelingen voor diefstal door de Correctionele Rechtbank te Turnhout op 24.05.2005 (tot een werkstraf 20u of 1 maand gevangenisstraf), door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen op 07.07.2006 (tot 8 maanden gevangenisstraf), door de Correctionele Rechtbank te Mechelen op 03.07.2008 (tot 3 maanden gevangenisstraf) en door de Correctionele Rechtbank te Turnhout op 25.05.2009 (tot 3 maanden gevangenisstraf). De bewering dat betrokkene op geen enkele wijze contact gehad zou hebben met het gerechtelijk apparaat berust dan ook niet op de waarheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij sinds zijn aankomst in België alles in het werk gesteld zou hebben om volkomen te integreren in de Belgische samenleving, dat hij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij een inburgeringscursus gevolgd zou hebben, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij onmiddellijk aan het werk zou kunnen gaan, dat hij geen enkele intentie zou hebben om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten, dat hij in volle openbaarheid zou leven en werken en dat hij een huurovereenkomst hoofdverblijfplaats voorlegt evenals het aanslagbiljet personenbelasting van het aanslagjaar 2014 en van 2015, zijn inburgeringscontract, een attest van aanmelding op het onthaalbureau en een bewijs van inschrijving voor Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

" Schending van artikel 9bis juncto artikel 10 §1, eerste lid, 4° en artikel 10ter en 12bis van de Wet van 15 december 1980 evenals artikel 8 van het EVRM. Overwegende dat vertoger op datum van 21 maart 2016 een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980; Overwegende dat op datum van 26 juli 2016 de verwerende partij een beslissing neemt waarbij dit verzoek onontvankelijk werd verklaard; Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat: (...). Dat artikel 8 van het EVRM directe werking heeft in de Belgische rechtsorde; Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat: (...). Overwegende dat artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt dat: (...). Overwegende dat artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat: (...). Overwegende dat de bestreden beslissing moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest

en naar de letter van de bepalingen van de wet; Overwegende dat de bestreden beslissing van 26 juli 2016 intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar de beslissing vertoger verwijt dat zijn verzoek moet worden afgewezen als niet ontvankelijk omdat zijn middelen die worden aangehaald gegrond zouden zijn ...; Dat hier vertoger verwijst naar pagina 2 §1 van de beslissing gegrond zou zijn maar dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden in de volgende bewoordingen: (...). Overwegende dat het vaststaat dat vertoger slechts wenst dat zijn privéleven zijn familie- en gezinsleven zou worden gerespecteerd en dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voorziet dat geen inmenging van openbaar gezag is toegestaan dan in bepaalde uitzonderingen waarvan thans geen sprake kan zijn: vertoger is immers geen gevaar voor de openbare orde laat staan dat hij de democratische samenleving; Overwegende dat de motivering er zich toe beperkt te stellen dat vertoger moet worden afgewezen omdat hij een gezinshereniging vraagt die prima facie ontvankelijk zou kunnen zijn maar dat dit deel uitmaakt van de beoordeling van de aanvraag ten gronde, beoordeling die evenwel niet zou toekomen aan de verwerende partij in de procedure van de ontvankelijkheid slechts ten gronde maar dat vertoger moet worden uitgesloten van de procedure omdat er geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen bestaan die hen zouden verhinderen om de aanvraag tot machtiging verblijf voor meer dan drie maanden te verrichten in zijn land van herkomst; Overwegende dat deze vaststelling van de verwerende partij formeel wordt betwist; De verwerende partij zelf heeft pagina's nodig om te werpen waarom vertoger zou moeten worden uitgesloten van de procedure ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980; Overwegende dat evenwel nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat een gezinsleven op grond waarvan een recht op gezinshereniging kan worden aangevraagd in tegenstelling tot andere elementen die specifiek worden opgesomd in §2 van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet zou kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid; Er blijkt nergens uit de ganse procedure dat vreemdelingen die gezinslid zijn van een vreemdeling gemachtigd tot verblijf in de zin van artikel 40bis juncto artikel 40ter en artikel 10 van de Vreemdelingenwet en aldus op deze grond een aanvraag tot gezinshereniging zouden kunnen indienen zich niet tevens zouden kunnen beroepen op het gezinsleven in België in het kader van de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om de buitengewone omstandigheden aan te tonen; Overwegende dat in weze door te stellen dat een welbepaalde gezinsband enkel op nuttige wijze als buitengewone omstandigheid kan worden ingeroepen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indien het geen gezinsband betreft die aanleiding kan geven tot een recht op verblijf van meer dan drie maanden voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wetsbepaling; Overwegende dat hiermee duidelijk blijkt dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd geschonden; Overwegende dat hier vertoger verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo onder meer arrest nr. 164.983 van 31 maart 2016 inzake RvV 120.524/VIII; Dat bovendien het in dezelfde zin vaststaat dat vertoger reeds ononderbroken verblijft in het Rijk sedert jaren en dat hij altijd heeft getracht op regelmatige basis in het Rijk te verblijven en onder meer in navolging van een regularisatieverzoek conform artikel 9bis op regelmatige wijze in het Rijk verbleef; Dat het vaststaat dat het één en het ander niet nuttig kan worden betwist; Dat de verwerende partij dan ook heeft nagelaten naar genoegen van recht te antwoorden op de middelen van vertoger zodat dient te worden besloten tot een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarover infra meer."

2.1.2. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De schending van de artikelen 10, 10ter en 12bis van de vreemdelingenwet kan derhalve niet dienstig worden opgeworpen.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door

een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden elementen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag van 21 maart 2016 aangaande de ontvankelijkheid van de aanvraag niet verder komt dan te stellen: *“a) Wat betreft de ontvankelijkheid van het verzoek. Vertoger voegt zoals voorzien in de wet een kopij van zijn paspoort toe aan het verzoekschrift, het origineel zal ter beschikking liggen voor inzage van de wijkagent van zodra hij overgaat tot woonstcontrole”*. Alle andere elementen vallen onder de hoofding gegrondheid. Het weze benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de aanvrager rust en dat van de aanvrager tevens de nodige zorgvuldigheid kan worden verwacht om de nodige concrete elementen voor te leggen derwijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan oordelen over de aan- of afwezigheid van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit geldt bij uitstek voor de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen onmiskenbaar een gunstmaatregel uitmaakt. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verweerder heeft in het raam van het bepaalde artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts de plicht om te onderzoeken of de aanvrager, op wie de bewijslast te dezen rust, al dan niet elementen heeft aangebracht die aantonen dat er in zijn specifiek geval buitengewone omstandigheden zijn die er hem van verhinderen om zijn aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoeker meent te beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en aldus een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat dan ook niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

In de bestreden beslissing gemotiveerd dat het loutere feit dat verzoeker tijdelijk zou worden gescheiden van zijn gezin, waaronder zijn twee jonge kinderen, voor wiens opvoeding en ontwikkeling hij instaat, niet als een buitengewone omstandigheden kan worden beschouwd. Gelet op de tijdelijke aard van die scheiding wordt geoordeeld dat hij niet kan worden vrijgesteld van zijn verplichting om te voldoen aan de wettelijke formaliteiten. Verzoeker geeft aan zich hiertegen te verzetten, doch toont niet aan waarom die beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn, met name dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Verzoeker betoogt voorts dat het feit dat er een andere rechtsgrond bestaat voor een aanvraag tot gezinshereniging, betekent niet dat hij zich niet zou kunnen beroepen op het gezinsleven in het kader van de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het gezinsleven van verzoeker niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat deze elementen uitsluitend in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging kunnen worden ingeroepen maar wel dat werd geoordeeld dat gezien de tijdelijke aard van die scheiding de bescherming in het kader van het recht op gezinsleven hem niet kan onttrekken van zijn verplichting om te voldoen aan de wettelijke formaliteiten en dat dit element niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze verduidelijkt dat, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van de duurzame relatie, verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat *“de verwerende partij een voorwaarde toe(voegt) aan de wetsbepaling”*.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alsook het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheids- en het Zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering in het bijzonder. Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis juncto 12bis §1 van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk werd genomen niet alleen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 doordat de verwerende partij ambtshalve een voorwaarde toevoegt aan gronden voor ontvankelijkheid; Dat de verwerende partij hier al dan niet opzettelijk een kringredenering organiseert waarbij vertoger, steeds in de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek conform artikel 9bis kan indienen op basis van een duurzame relatie; Overwegende dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij noch min noch meer tot een conclusie komt ten gronde om vervolgens in de ontvankelijkheidsfase reeds een beoordeling te geven aangaande wat zij al dan niet omschrijft als zijnde een uitzonderlijke omstandigheid en wat zij uitsluit van de criteria, het één en het ander in schending met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980; Overwegende dat in ieder geval de beslissing die ten gronde standpunt inneemt in de ontvankelijkheidsfase bovendien vooruitloopt op de zaak wanneer er wordt gesteld dat er geen inzicht wordt gegeven in het huidige strafregister noch bewijs wordt geleverd van de huidige toereikende regelmatige bestaansmiddelen, stukken die eenvoudigweg op eerste verzoek kunnen worden afgeleverd nadat de verwerende partij het verzoek ontvankelijk zou hebben verklaard, quod non; Overwegende dat de verwerende partij perfect dan ook op de hoogte is dat vertoger reeds geruime tijd in het Rijk verblijft en de zorg heeft voor zijn echtgenote en twee kleine kinderen en dat hij wanneer hij terug zou keren naar Georgië zich aldaar dient te installeren zodat minstens in Georgië een tweede gezinscel dient te worden georganiseerd voor maanden met alle daaruit voortvloeiende kosten, lasten en moeilijkheden voor gevolg, feiten die de verwerende partij manifest naast zich neerlegt waardoor de beslissing volstrekt onredelijk is en werd genomen in strijd met het Algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder; Dat in ieder geval het vaststaat dat de echtgenote van vertoger zich zou dienen te richten tot het OCMW van Mechelen teneinde zichzelf en haar jonge kinderen een leven te verschaffen dat haar in

staat stelt menswaardig te overleven; Dat vertoger zich niet richt tot het OCMW of gebruik maakt van de primaire en secundaire pijlers van de sociale zekerheid; Dat bovendien de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk zodat het verzoek moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk; Overwegende dat het negeren van de minutieus opgesomde middelen van vertoger in zijn inleidend verzoekschrift worden genegeerd zodat dient te worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd; Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering; Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing; Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd; Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid; Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken komt tot de beslissing die zij thans heeft genomen op datum van 26 juli 2016; Dat minstens de verwerende partij het verzoek ontvankelijk diende te verklaren en eventueel bijkomende informatie diende op de vragen indien zij deze informatie toch zo essentieel zou vinden bij het nemen van de uiteindelijke beslissing; Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2.2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Vooreerst kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn verwijt dat “de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk zodat het

verzoek moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk". Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 21 maart 2016 aangaande de ontvankelijkheid van de aanvraag niet verder komt dan te stellen: *"a) Wat betreft de ontvankelijkheid van het verzoek. Vertoger voegt zoals voorzien in de wet een kopij van zijn paspoort toe aan het verzoekschrift, het origineel zal ter beschikking liggen voor inzage van de wijkagent van zodra hij overgaat tot woonstcontrole"*. Alle andere elementen vallen onder de hoofding gegrondheid.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze besluit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag omdat er geen buitengewone omstandigheden worden aan getoond. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat *"de beslissing die ten gronde standpunt inneemt in de ontvankelijkheidsfase bovendien vooruitloopt op de zaak"*. Het weze nogmaals benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de aanvrager rust en dat van de aanvrager tevens de nodige zorgvuldigheid kan worden verwacht om de nodige concrete elementen voor te leggen derwijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan oordelen over de aan- of afwezigheid van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit geldt bij uitstek voor de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen onmiskenbaar een gunstmaatregel uitmaakt. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verweerder heeft in het raam van het bepaalde artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts de plicht om te onderzoeken of de aanvrager, op wie de bewijslast te dezen rust, al dan niet elementen heeft aangebracht die aantonen dat er in zijn specifiek geval buitengewone omstandigheden zijn die er hem van verhinderen om zijn aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC